

4 Tāda paļāvība mums ir caur Kristu uz Dievu.

5 Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva,

6 kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai: ne burta(m), bet gara(m); jo burts nokauj, bet Gars dara dzīvu.

7 Bet, ja kalpošanai nāvei ar saviem akmeņos kaltiem burtiem bijis tāds spožums, ka Izraēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd,

8 kā lai nebūtu daudz lielāks spožums Gara kalpošanai?

9 Jo, ja pazudināšanas kalpošanai bijis spožums, tad jo daudz vairāk tas ir taisnošanas kalpošanai.

2. Kor. 3: 4-9

Mīļā draudze!

Šodienas teksts sākas ar vārdiem: **“Tāda paļāvība mums ir caur Kristu uz Dievu.”**

Kas tā ir par paļāvību? Pāvils šeit runā par Korintas kristiešiem, ka tie ir **“Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm.”**

Tātad Pāvils ir pārliecināts, ka Korintas kristiešu dzīves ir kā vēstule, kas liecina par Kristu. Šī liecība nav uzrakstīta ar skaistiem vārdiem, bet tā nāk no sirds. Pāvils izsaka šo savu pārliecību tāpēc, ka korintiešiem bija radušās šaubas, vai viņa mācība ir vienīgā pareizā un īstā. Tā vietā, lai taisnotos, Pāvils izsaka savu pārliecību, ka ar korintiešiem viss ir kārtībā. Viņš norāda, ka nav iespējams otram pierādīt ticību, ja pats uz to neielaižas. Tikai tad, kad atveram savas sirdis un uzticamies Kristum, mēs varam spriest par ticības lietām.

Arī šodien var gadīties, ka mūsu ticība Jēzum tiek apšaubīta. Varbūt, ka es pats neesmu īsti pārliecināts. Varbūt, ka mani atbaida citu kristiešu fanātisms. Varbūt, ka man ir grūti uzticēties kādai konkrētai mācībai.

Kā Jums šķiet, vai arī Jūs esat Kristus vēstule?

Pāvils teiktu, ka jā.

Bet viņš tūlīt turpina, sacīdams, ka tas nav mūsu personīgais nopelns, bet ka tā ir Dieva dāvana, ka varam kalpot Jaunajai Derībai, nevis burtā, bet Garā. Šī nu ir svarīga atšķirība. Tas, ka mēs ticam Jēzum, nenozīmē, ka man ir jāzina visi noteikumi no galvas, ka es varu pateikt, kādā rakstu vietā, kas ir sacīts, vai es dievkalpojumā zinu, kad ir jāpieceļas vai jāmetas ceļos. Tas viss ir mazsvarīgi. Galvenais ir, ka Kristus ir manā sirdī, ka es uz Viņu paļaujos, un ka es apzinos to, ko Viņš manā labā ir darījis. Mēs tik bieži sajaucam lietas, un nemākam atšķirt to, kas tiešām ir vajadzīgs, no tā, kas ir nenožīmīgs. Piemēram, lasot Bībeli, es varu atdurties pret lietām, kas man absolūti nav pieņemamas. Bet vai tamdēļ man ir jāatmet arī pats Kristus, kas ir atdevis savu dzīvību, lai dāvinātu man pārliecību, ka Dievs mani mīl? Taču nē. Pāvils aicina ņemt nopietni to pašu galveno, ka Kristus ir miris un augšāmcēlies manis un visu pārējo dēļ. Ja es tam uzticos, arī viss tiks nolikts savās vietās. Tad es vairs neapmaldīšos Bībeles džungļos, un arī citu apgalvojumi un mācības mani nespēs novirzīt no tā, ka esmu Dieva bērns, kas dzīvo sava Tēva mīlestībā. Dzīvot ar šo pārliecību nozīmē dzīvot Svētajā Garā.

Jo tā jau ir tā mūsu pašu visvājākā vieta, ja mums nav pārliecības par sevi. Es uz ārpusi varu tēlot, cik foršs, varošs un zinošs es esmu, bet patiesībā es tikai slēpju savu

nedrošību, savas bailes, ka mani varētu noraidīt, ka es neesmu nevienam vajadzīgs. Mūsu sirds ir kā uzpūsts balons. Pietiek ar vienu adatas dūrienu un viss saplok, paliek tikai tukša plēve. Lai tā nenotiktu, es nemitīgi atrodos aizsardzības pozīcijā, es uzmanu sevi un citus, esmu sasaistīts, sīkumains un nebrīvs.

Ar Jēzu lietas ir savādākas. Te nav vairs tā, ka es pats esmu centrā, bet te man ir dots pamats, uz ko es varu atsperties, tiklīdz kāds mani izsit no līdzsvara. Es nevaru izkrist no Viņa žēlastības. Ir tikai viens "bet". Man pašam ir jāatveras šai mīlestībai. Ja es tomēr izvēlos pats tikt galā ar visām lietām, *okey!* – uz priekšu! Jēzus nevienu nepiespiež Viņam uzticēties. Tas jau arī nav iespējams, jo tā ir brīvprātīga izvēle. Aizvien atkal, tiklīdz es apzinos savu vājumu, es varu meklēt Viņu, un likt sevi Viņa rokās. Viņa rokas mani tur, mani žēlo, mani dziedina.

Bet atgriežamies pie šodienas teksta: Pāvils kā piemēru burta kalpībai min Mozum doto bauslību. Pēc tam, kad Mozus Sinaja kalnā no Dieva bija saņēmis akmens plāksnes ar desmit baušļiem, viņš nokāpa no kalna pilnīgi apgarots, tik ļoti, ka cilvēki uz viņu nevarēja skatīties. Tomēr Pāvils par to nav īpaši augstās domās. Viņš saka, ka šis mēģinājums ar baušļu palīdzību nopelnīt Dieva labvēlību, ir bezcerīgs. Tas ved uz nāvi, nevis uz dzīvību. Kāpēc tā? Kāpēc tad iesvētāmo mācībās ir jāmacās desmit baušļi, ja tas neko nedod?

Pēc Pāvila domām baušļi mums ļoti labi parāda, kam mums ir jāpievērš uzmanība dzīvē, kur jābūt piesardzīgam, un kur var rasties problēmas. Tomēr tāpat kā šodien daudzās grāmatās un žurnālos ir ļoti skaidri aprakstīta situācija ar visām ēnas pusēm un arī uzburta vīzija, kā varētu būt, ja izkļūtu no šīs situācijas, tomēr pietrūkst vienas lietas – nav minēts, kā to īstenot. Ar gribasspēku vien es nevaru piekopt veselīgu dzīvesveidu, būt laimīgs, komunikabls, skaists un stiprs. Tā ir dzīve, kas uzsvaru liek uz saviem spēkiem. Arī ar baušļiem es netikšu galā. Un ja tas ir vienīgais, kas nosaka manas attiecības ar Dievu, nu tad viss. Nav ko cerēt uz Dieva pretī nākšanu.

Pāvils tā vietā uzteic kalpošanu Garā, kas dāvina daudz lielāku spožumu kā to, ko Mozus saņēma. Viņš saka, ka Mozus ar bauslību netiek līdz Kristum. Kristus spožums esot daudz lielāks, tā priekšā izbālē viss iepriekšējais.

Grieķu valodā šeit tiek lietots vārds "*doksa*". Varbūt Jūs atceraties, ka pareizticīgie sevi sauc par ortodoksālo baznīcu. Te nav runa tikai par pareizo mācību, bet arī par pareizo spožumu. Ikonās, svētbildēs, ir uzgleznoti šie dievticīgie ļaudis ar zelta apli ap galvu.

Jautājums ir par to, kā mēs paši varam saņemt šo spožumu, kļūt par gaišiem Dieva bērniem?

Mēs šodien lietojam vārdu "*aura*". Esot tādi, kas māc lasīt auras. Tas nāk no austrumu reliģijām, no ezotērikas. Tā ir dabīga lieta, kur izpaužas cilvēka personība.

Turpretī jūdaismā un kristietībā ar to tiek apzīmēts cilvēks, kas ir Dieva klātbūtnē. Mēs visi zinām, ka mīlestība liek mums starot. Cilvēks, kas ir pārņemts no Dieva mīlestības, kļūst gaišs. Viņā mīt prieks un miers. Kad Romas impērijā kristiešu mocekļi gāja pretī drošai nāvei, viņi dziedāja slavas dziesmas Dievam. Par vācu teologu Dītrihu Bonhēferu (*Dietrich Bonhoeffer*, 1906–1945) stāsta, ka viņš pirms savas nāves koncentrācijas nometnē no visas sirds lūdza Dievu un ka Viņš, ejot uz karātavām, esot bijis pilnīgi apgarots.

Tie ir īpaši, svēti cilvēki, kas var arī mums palīdzēt augt ticībā.

Tieši lūdzot Dievu, es varu laist sevi vaļā un atvērties Viņa klātbūtnei. No visas sirds paļauties uz to, ko Viņš arī manā labā ir darījis. Paļauties un atvērties. Meklēt Viņa tuvību, un uzticēties Viņam.

Tā nav lieta, ko es varu pavēlēt vai kontrolēt. Es vienīgi varu lūgt, piekļaut un atcerēties, ka Kristus ir ar mani. Šī ir tā ticība, kas ved uz dzīvību, kas aizdzen prom rūpes

un raizes.

Un Dievs nāks man pretī Savā žēlastībā. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 15.08.2010. /